

Abdel Fatah har to gange været i Syrien. I december forsøgte han for tredje gang, men blev standset af de tyrkiske myndigheder og sendt tilbage til Aarhus. Han siger, at han aldrig ville begå terror mod Danmark.

Foto: Jens Henrik Daugaard

Du er selv kommet hjem fra Syrien efter at have prøvet at affyre en riffel. Kan du ikke godt forstå bekymringen?

»Der er våben overalt i banderne herhjemme i forvejen, så den trussel eksisterer alligevel. Jeg tror ikke på, at der er en terrortrussel, og jeg ville være den første til at kæmpe imod en person, der vil lave terror i Danmark. Danmark er mit land,« svarer Abdel Fatah og tilføjer, at han skød med en riffel for første gang, da han i 8. klasse var i praktik i søværnet.

Politisk påtænker man at modarbejde rejseaktiviteten gennem fratagelse af opholdstilladelse, fratagelse af pas osv., hvis folk rejser – eller har planer om at rejse – til Syrien. Tror du, det virker?

»Nej. Det stopper i hvert fald ikke mig. Men jeg vil heller ikke gå i krig dernede og gør ikke noget ulovligt.«

Efter Abdel Fatahs første rejse vidste myndighederne intet om, at han havde været væk, siger han. Det var også lige meget. Det var ikke radikale tanker og militærtræning, han tog med sig hjem i rygsækken, som han siger, men nuancer. Han tænker tilbage på en eftermiddag i Syrien nogle uger efter sin ankomst i 2012.

Da romantikken forsvandt

Da han nåede konfliktzonen, mødte han de mennesker, det hele handler om. En af dem var en syrisk tømrer, som han boede og arbejdede sammen med.

En eftermiddag i landsbyen, mens de to røg cigaretter og drak te, spurgte Abdel Fatah, hvad den syriske mand skulle lave, når oprøret var forbi. Han skulle hjem og lave

møbler igen, lød svaret. Det var samtaler som denne, der fik brikkerne til at falde på plads for Abdel Fatah.

»Man glemmer let, at de her mennesker plejede at arbejde med helt almindelige ting. De havde ikke valgt at bære våben. Så for mig var det at komme fra Danmark og bære våben og tro, at jeg skulle i krig, et latterligt koncept. Det gik hurtigt op for mig. Den slags er ikke noget, man skal opsøge,« siger han, og tingene blev ikke bedre af at se oprørere strø om sig med penge på caféerne ved hovedkvarteret.

»Den romantiske fremstilling af krig, man så i videoerne, forsvandt fuldstændig. Krig er fucked up. Jeg forestillede mig, at alle var imod Assad og stod sammen om at fjerne undertrykkeren. Men det gik op for mig, at der er nogle, der har travlt med bare at skra-be penge, olie og magt til sig.«

Abdel Fatah fastholder, at han aldrig vendte tilbage til fronten. I stedet begyndte han at kæmpe sin kamp gennem humanitært arbejde.

Kontaktet af myndighederne

Tilbage i Danmark begyndte planlægningen af Syrien-tur nummer to hurtigt, og mod årets slutning rejste han igen. Denne gang var humanitært arbejde og oplysning det eneste, der trak i ham, forklarer han, mens han bladrer gennem nogle billeder fra turen. Billeder af børn, der leger, og sårede soldater på felthospitalet.

Det var først i foråret 2014, nogle måneder efter hjemkomst nummer to, at myndighederne ringede. Hvem og hvilken myndighed opkaldet kom fra, vil Abdel Fatah ik-

ke oplyse. De ville se, hvad han var for en type, lave en trusselsvurdering og vurdere behovet for afradikalisering.

De mødtes, og han fortalte åbent om sine oplevelser og sine gerninger, også skudene mod Assads soldater, fastholder Abdel Fatah. Han blev bl.a. tilbudt at tale med en psykolog, men det takkede han nej til:

»Den form for dialog, jeg oplevede, er et genialt redskab. Men jeg havde ikke brug for det. Jeg føler mig ikke radikal, går stadig ind for demokrati og har det fint. Jeg har nærmest fundet fred. Inden jeg rejste, var jeg meget frustreret over det, der foregik.«

Ikke som de andre?

I dag betragter Abdel Fatah sig selv som en slags ekspert i syriske forhold i sin omgangskreds. Han kan forklare andre, hvordan tingene hænger sammen – også politisk – siger han, og han kan rådgive andre, der overvejer at rejse.

Det gjorde han bl.a. med en lokal teenager.

»Han ville gerne af sted og havde talt med mange af de folk, som har mere militante tanker, og som han var blevet inspireret af. Jeg sagde, at han skulle droppe det og gøre sin uddannelse færdig. Man skal ikke ned og tro, at man er noget og rende rundt med et våben,« siger Abdel Fatah.

Det troede du jo selv.

»Ja, men jeg stoler ikke på, at andre har den samme motivation, som jeg havde. Hvis jeg var kommet til en organisation,

jeg ikke kunne stå inde for, havde jeg sagt fra. Men jeg tror, at der er mange, som bare følger blindt efter,« svarer han.

Ifølge PET rejser folk primært til Syrien og Irak i dag for at tilslutte sig Islamisk Stat (IS). Hvad er dit syn på IS?

»Jeg vil ikke udtale mig om IS, kun om mine egne oplevelser,« siger Abdel Fatah.

Mere end to år er gået, siden han rejste til Syrien første gang, og meget er sket siden. Med verden og med ham.

Han er ikke en kriger, fastholder han, men det ændrer ikke ved, at han af mange andre vil blive opfattet som en sådan.

Da han rejste mod Syrien for tredje gang, blev han stoppet af myndighederne. Først i Danmark, så i Tyrkiet, hvor han blev tilbageholdt i 24 timer og givet indrejseforbud.

Derfor vendte han hjem med uforrettet sag. Ganske uforstående over for situationen.

»Jeg har været åben over for myndighederne og fortalt, at jeg ville rejse, og hvad jeg skulle. Jeg har ikke gjort noget ulovligt, men bare prøvet at leve op til det ansvar, jeg føler, at jeg har for at hjælpe det syriske folk,« siger han.

Men drømmen om at vende tilbage til Syrien og hjælpe til i kampen mod uretfærdighed fylder fortsat, og Abdel Fatah har endnu ikke tænkt sig at slette telefonnummeret på sin hjælper til "tahrir".

Abdel Fatah er et opdigtet navn. Han ønsker ikke sit rigtige navn frem af hensyn til sit daglige virke.

Temaet fortsættes ►